

داکتر رحیم رامشگر

بخش سیزدهم : اختلال شخصیت نمایشی

Histrionic Personality Disorder

این مریضی ، یک مریضی روان شناختی است که فرد مبتلا به آن از طریق خود نمائی پسیف ویا اکتیف بدنبال جلب توجه دیگران دیگران است .

این افراد غالباً ناتوانی برای برقراری وابستگی های عمیق و دیر پا دارند .

این اختلال در زن ها بیشتر از مرد ها وجود دارد. در بعضی از مطالعات رابطه بین این اختلال و اختلال جسمانی کردن و اختلال مصرف الکل مشاهده شده است.

مریضان نمایشی ضمن مصاحبه همکاری خوبی دارند و مایلند سابقه مفصلی از ناراحتی خود ارایه دهند. ژست ها و تاکید های عمیق در صحبت آنها زیاد دیده میشود، اشتباهات لفظی مکرر نشان میدهند کلام شان صمیمیت و صفای باطن را به شنونده القا نمی کند. ابراز عواطف از جانب مریضان فراوان دیده میشود اما در مقابل فشار برای آگاهی از برخی احساسات نظیر خشم ، غمگینی و غیره ممکن است با تعجب ، تغییر یا انکار عکس العمل نشان دهند .

نتایج آزمون های شناختی معمولاً طبیعی است هرچند ممکن است در محاسبه و تمرکز عدم ثبات و در مطالب دارای بار عاطفی فراموشکاری نشان دهند .

نیاز این افراد به اطمینان بخشی بی پایان است ، معهدا روابط آنها سطحی است ولی احتیاجات شدید روانی به وابستگی دارند این تناقض آنها را خشمگین میسازد و تحت استرس قرار می دهد و این استرس واقعیت سنجی آنها را به آسانی درهم می شکند . بطور خلاصه نشانه های ذیل را درین افراد می توانیم مشاهده کنیم :

- رقابت و حسادت با دیگران

- دروغ گفتن

- فریب کاری

- خود نمائی

- نادیده گرفتن احساسات دیگران

- خود داری از انجام مسوولیت با ادعای فراموش کردن آن

- دیر کردن

- دلیل تراشی

- سبک گفتاری برداشت گرایانه

- هیجانات سطحی و تغییر و تبدلات سریع در خلق

- احساس شدید ناراحتی از عدم توجه دیگران

مکانیسم دفاعی عمده شخصیت های نمایشی همانا مکانیسم های واپس زنی و تجزیه است . تشخیص افتراقی این مریضان از اختلال شخصیت مرزی قدری پیچیده است در دومی احتمال اقدام بخودکشی ، آشفتگی های هویت و دوره های سایکا تیک گذرا شایع تر است هر چند هر دو اختلال را میتوان در یک فرد تشخیص داد ، بهتر است طیب آن دو را از هم جدا مورد بررسی قرار دهد. اختلال جسمانی کردن (سندرم بریکه) ممکن است همراه اختلال شخصیت نمایشی دیده می شود.

با گذشت زمان علایم اختلال نمایشی کاهش می یابد اما چون فاقد انرژی دوره جوانی هستند ، ممکن است ظاهری باشد تا واقعی. این مریضان چون طالب هیجان هستند ، ممکن است خود را درگیر مسایل قانونی بسازند و همچنان به سو مصرف مواد دست بزنند یا بی مبالاتی جنسی نشان دهند.

معالجه مریضان اختلال شخصیت نمایشی :

۱. روان درمانی : این افراد از احساسات واقعی خود بی خبرند ، بنابراین تصریح احساسات درونی آنها یکی از فرایندهای مهم درمانی است. روان درمانی تحلیل گرا خواه فردی ویا گروهی ، تداوی انتخابی برای این اختلال است.

۲. دوا درمانی : دوا درمانی درین اختلال فقط برای کاهش علایم مرض صورت میگیرد مثل دارو های ضد افسردگی و دارو های ضد اضطراب .

با عرض احترام

کلینیک روان درمانی و بهداشت روان

شهر آنتورپن -کشور شاهی بلجیم

۱۵.۱۱.۲۰۱۴